

Q

QUEIX. *Queixal*, que només documentàvem des de 1313, i en literatura no sinó en el s. xv, ja figura en Llull, assegurat per la rima «com yo en mi / ay mes mans e tots mos *caxals*» *Lògica del Gatzel* (*Rims* 1, 19).

QUILMA. Atès el caràcter problemàtic de l'etim. d'aquest mot, amb afinitats semítiques però amb antecedència aràbiga no gaire clara, absent del valencià i divergent a Mallorca, ens interessa corroborar el seu arrelament i significat a l'Empordà, amb un testimoni de primera excepció, que confirma el sentit especial (que consignem vi, 954b16) i el deriv. ja documentat antigament (vi, 954a55): «és error que raja més / l'oliva quant cobada és: / com sent-ho és més apretada / n'entran més en la *quilmada*, / y axò clarament te diu / de dit error lo motiu» Fages de Romà (1849),

Cartilla Rural 89.1f., que no trobo mantingut en la versió valenciana.

5 QUITAR. Encara que ens atinguem al judici del *DFa*. en el sentit que en aquest verb, l'única aplicació indisputable és la literària, convé reconèixer que no és condemnable el seu ús popular de valor general i abstracte: una privació suggerint gelosia, recel, etc.: «ja m'agrada veure'l a Madrid intervenint en coses que són d'interès general, però això no *quita* que jo l'enyori» Maragall, carta a Pijoan, a. 1906; «això no *quita*, al contrari, m'ajuda a ---» *id.* a Enric de Fuentes, 1907: «pro ca! / renyí amb tu? / t'hagués pres la lloc / --- / o *quitat* ton seti a la vora del foc ---» carta en vers a la nena Lola de La Figuera (*O.C. Per*: 1047.8f., 989b30, 996a8f.).